

Hvad siger du?

af Lily Hansen, formand for Odense kvindelig afdeling

Nu tales der så meget om demokrati, ligeberettigelse og kønsdiskriminering, og da må man sige, at det er mændene, der stadig er i søgelyset. Vi kan bare tage så simpel og naturlig en ting som at sige du til hinanden.

Vi kender det fra højskoler og kurser. Der er vi alle dus uanset stilling og navn. Man kan tale frit og uhæmmet sammen, og det giver en dejlig atmosfære. Når man så kommer tilbage til hverdagen efter et sådant kursus, hvor funktionærer og arbejdere har siddet hyggeligt sammen i gruppearbejde for i fællesskab at løse de samme opgaver, så er det ligesom funktionæren er bange for at nærme sig den kvindelige arbejder; for tænk om en kollega hørte, de var dus. Hvad kunne man så ikke tro?

Men man behøver ikke absolut at have været på kursus for at opleve den slags diskriminering. Det kan også forekomme på arbejdspladsen, hvor f. eks. en elev skal tage en højere uddannelse, men skal starte fra bunden. Han begynder som almindelig arbejder og er naturligvis dus med dem alle, og han nyder at blive inviteret på kaffe af kvinderne i pauserne. Men så skal han på skole og afslutte sin uddannelse, og efter den kommer han måske tilbage til virksomheden som funktionær, men blot med en helt anden mine på. For nu er han blevet noget, og nu skal der siges DE. Ikke blandt mændene, for det er hans eget køn, men blandt kvinderne, for et sted må man jo sætte sig i respekt.

Det virker bare ikke helt efter hensigten. For nu virker han nærmest som en bussemand, man skal blive bange for. Men det er jo ikke spørgsmålet om respekten for ordet »De«, men for mennesket og dets dygtighed, for ellers er det gode forhold ødelagt.

Men hvem får skylden for det dårlige samarbejde i det afgørende øjeblik? Det gør kvinden, fordi hun stadig arbejder ud fra den parole, at »man skal ikke være bange for sin overordnede, men have respekt«.

Den kunst er der da heldigvis også overordnede, der kender. For eksempel fordi de er begyndt fra bunden, og er nået helt til tops, men stadig er den samme gemytlige og lige-fremme person overfor alle, uden derfor at sætte noget af respekten over styr - tværtimod.

Det er værd at lægge sig bag øret for mange af de mænd, der er kommet op på et af de nederste trin og aldrig kommer højere op - kom bare ned på jorden igen! For som et gammelt ordsprog siger »ved jorden at blive, det tjener os bedst« - eller hvad mener du?